

Ed.

222. Frumvarp til laga

[158. mál]

um breyting á lögum um Húsnæðismálastofnun ríkisins, nr. 30 12. maí 1970.

Flm.: Þorv. Garðar Kristjánsson.

1. gr.

B-liður 8. gr. laganna orðist svo:

Lánsfjárhæð má nema allt að kr. 1 200 000.00 á hverja íbúð, þó ekki meira en $\frac{3}{4}$ hlutum verðmætis íbúðar samkvæmt mati trúnaðarmanna veðdeildar Landsbanka Íslands. Húsnæðismálastjórn getur, að fengnu samþykki ráðherra, árlega breytt lánsfjárhæð þessari til samræmis við breytingar á vísitölu byggingarkostnaðar.

2. gr.

Á eftir II. kafla laganna komi nýr kafli, er verði III. kafli, 10.—15. gr., með fyrirsögninni: Íbúðarlán til eflingar byggðajafnvægi, og breytist núverandi töluröð kafla og greina í samræmi við það þannig, að III.—VI. kafli verði IV.—VII. kafli og 10.—33. gr. verði 16.—39. gr.

3. gr.

10. gr. laganna orðist svo:

Ríkisstjórnin getur ákveðið eftir beiðni viðkomandi sveitarstjórnar sérstaka fyrirgreiðslu við húsbýggjendur í þeim héruðum landsins, þar sem aðstoðar er þörf til eflingar byggðajafnvægis í landinu.

4. gr.

11. gr. laganna orðist svo:

Nú sækir sveitarstjórn um aðstoð til eflingar byggðajafnvægis, sbr. 10. gr., og skal þá ríkisstjórnin leita umsagnar stjórnar Bygðasjóðs um viðkomandi umsókn. Meta skal þörfina fyrir aðstoð eftir því, hvort aukið íbúðarhúsnæði geti stuðlað að fólksflutningum til byggðarlagsins, ef skortur er á vinnuafli til fullnýtingar þeirra atvinnutækja, sem þar eru, eða til að mæta aukinni atvinnuupphyggingu.

5. gr.

12. gr. laganna orðist svo:

Nú ákveður ríkisstjórnin að lokinni rannsókn samkvæmt 11. gr. að veita aðstoð til eflingar byggðajafnvægis, og skulu þá næstu 4 ár lán úr Byggingarsjóði ríkisins samkvæmt 8. gr., sem veitt eru aðilum innan viðkomandi sveitarfélags, vera að upphæð 80% af byggingarkostnaði íbúðar og vera til 33 ára, afborgunarlaus fyrstu þrjú árin, en endurgreiðast síðan á 30 árum.

6. gr.

13. gr. laganna orðist svo:

Bygðasjóður skal kaupa árlega skuldabréf (bankavaxtabréf) samkvæmt 5. gr. til að mæta þeirri fjármagnsþörf, er nemur mismuninum á almennri lánsupphæð samkvæmt 8. gr. og lánsfjárhæð, er nemur 80% af byggingarkostnaði, sbr. 12. gr.

7. gr.

14. gr. laganna orðist svo:

Þegar 5 ár eru liðin frá töku íbúðarláns samkvæmt 12. gr. og þar til lánið hefur verið að fullu greitt, getur upphaflegur lántakandi óskað eftir, að Byggingarsjóður

ríkisins yfirtaki íbúðina, og er þá sjóðnum skylt að gera það fyrir kaupverð, er nemur byggingarkostnaði að viðbætti hækkun samkvæmt byggingarvísitölu að frádreginni fyrningu að mati dómkvaddra manna. Nú er sveitarfélag lántakandi, og er þá Byggingarsjóði ekki skylt að yfirtaka viðkomandi íbúð.

Íbúð, sem Byggingarsjóður kaupir samkvæmt 1. mgr., skal hann selja á hæsta fánlegu verði. Ekki er heimilt, að söluverð íbúðar sé lægra en sem nemur byggingarkostnaði. Nú fær Byggingarsjóður ekki kaupanda að íbúð fyrir kaupverð, er nemi byggingarkostnaði, og er þá heimilt að selja viðkomandi sveitarfélagi íbúðina, þótt á lægra verði sé.

Til að mæta tapi, sem Byggingarsjóður kann að verða fyrir vegna mismunar á kaupverði íbúðar samkvæmt 1. mgr. og söluverði hennar, skal ráðstafa sem svarar tekjum sjóðsins af 1% lántökugjaldi samkvæmt 4. gr. e.

8. gr.

15. gr. laganna orðist svo:

Sett skulu í reglugerð glögg ákvæði um framkvæmd þessa kafla.

9. gr.

Í stað orðsins „helmingi“ í 2. mgr. 18. gr. laganna (er verði 24. gr.) komi: fjórðungi.

10. gr.

Í stað orðanna „jafnhátt og“ í 2. mgr. 20. gr. laganna (er verði 26. gr.) komi: þreföld.

11. gr.

Lög þessi öðlast þegar gildi.

Greinargerð.

Frumvarp þessa efnis var flutt á síðasta þingi, en hlaut þá ekki afgreiðslu. Eftirfarandi greinargerð er að stofni til hin sama og áður fylgdi:

Nauðsyn byggðajafnvægis.

Á nauðsyn byggðajafnvægis er viðtækur skilningur. Þó er það svo, að við þetta mál hefur verið fengist með minni árangri en flest önnur viðfangsefni. Þetta er vegna þess, að mönnum hefur seint skilst, að til að stuðla að jafnvægi í byggð landsins þarf að koma til alhliða uppbygging þeirra byggðarlaga eða landssvæða, sem efla skal til aukins byggðajafnvægis. Enn fremur hafa menn lengi skirrst við að viðurkenna, að ekki verður unnið að jafnvægi í byggð landsins nema mismuna þannig, að meira verði gert fyrir þá staði, sem efla þarf, en hina.

Efling byggðajafnvægis er í framkvæmd margslungið viðfangsefni. Ekki tjóar að láta til sín taka hluta vandamálsins. Venjulega þurfa að koma til samverkandi aðgerðir á ýmsum sviðum, svo sem á vettvangi samgöngumála, atvinnumála, skólamála, heilbrigðismála og félagsmála.

Í allri viðleitni til eflingar byggðajafnvægi kreppir nú skórinn ekki síst að í húsnæðismálunum. Viða úti um land skortir nú íbúðarhúsnæði. Þetta á einkum við þróttmikla útgerðarstaði. Þar er húsnæðisskorturinn þess eðlis, að hann kemur í veg fyrir fólksflutninga til þessara staða, sem annars væri grundvöllur fyrir. Þetta er á stöðum, þar sem skortir fólk á vinnumarkaðinn, til þess að framleiðslutækin, sem þar eru þegar fyrir hendi, verði fullnýtt og rekin með eðlilegum hætti. Á þessum sömu stöðum eru víða hinar hagkvæmstu aðstæður til frekari atvinnuuppbyggingar. Þar sem svo háttar til, getur því verið hinn ákjósanlegasti grundvöllur til eflingar byggðajafnvægi í landinu, ef ýtt er undir fólksflutninga til þessara staða frá þeim landssvæðum, þar sem fjölmenni hefur raskað eðlilegu byggðajafnvægi.

Til að hagnýta þennan grundvöll til eflingar byggðajafnvægi þarf aðgerðir, sem koma í veg fyrir, að húsnæðisskortur hindri búsetuskipti fólks, sem vill leita til

þessara staða í atvinnuskyni. Þessar aðgerðir þurfa og að vera þess eðlis, að þær í sjálfu sér örvi til þessara fólksflutninga. Þess vegna eru ekki önnur úrræði í þessu máli en að gera mögulegt, að íbúðarlán, sem veitt eru til þessara staða, verði hærri og hagkvæmari en almennt gerist.

Þetta þarf að gilda um öll íbúðarhús, sem veitt eru til þeirra byggðarlaga, sem njóta þessarar aðstoðar. Ekki er t.d. nægilegt að binda þessi sérstöku lán við byggingu leiguíbúða. Á þessum stöðum eru leiguíbúðir að vísu nauðsynlegar, en þær leysa ekki allan vandann. Engin frambúðarlausn fæst, nema öllum, sem byggja íbúðarhús, séu veitt þessi lán. Ekki á þetta síst við um þá, sem vilja koma sér upp eigin íbúðum, svo sem algengast er um landsmenn. Mest er um vert að ýta undir íbúðarhúsbyggingar einstaklinga á þessum stöðum, því að það eru einstaklingarnir, sem eru driffjóðrin í þessum framkvæmdum í landinu. Hins vegar hefur í þessum efnum reynst sá Þrándur í Götu, að einstaklingar hafa oft veigrað sér við að byggja sér íbúðir á mörgum þeim stöðum, þar sem þessi sérstaka aðstoð í húsnæðismálunum þarf einmitt að koma til. Menn hafa óttast, að fjármunir þeir, sem þeir legðu í íbúðarbyggingar á þessum stöðum, rýrnuðu í verði vegna ótryggrar framtíðar viðkomandi staða. Þeir hafa óttast, að þeir gætu ekki selt íbúðir sínar á kostnaðarverði eða í eðlilegu samræmi við almennt verðlag, ef þeir þyrftu að selja þær, t. d. vegna brottflutnings. Gegn þessum vanda verður ekki snúist, nema þessir menn fái nokkra tryggingu fyrir því, að þeir bíði ekki tjón af framtaki sínu, sem er þjóðféluginu svo mikilvægt til eflingar byggðajafnvægi.

Íbúðarlán til eflingar byggðajafnvægi.

Með skírskotun til þess, sem að framan greinir, gerir frumvarp þetta ráð fyrir, að í lögum um Húsnæðismálastofnun ríkisins komi nýr kafli, er fjalli um íbúðarlán til eflingar byggðajafnvægi. Þar segir, að ríkisstjórnin geti ákveðið eftir beiðni viðkomandi sveitarstjórnar sérstaka fyrirgreiðslu við húsbyggjendur í þeim héruðum landsins, sem aðstoðar er þörf, til eflingar byggðajafnvægi í landinu. Lagt er til, að stjórn Bygðasjóðs sé kvödd til ráða um slíkar ákvarðanir. Þarf þá að meta, hvort aðstoðar er þörf og hvort aðstoð kemur að tilætluðum notum til eflingar jafnvægi í byggð landsins. Enn fremur getur þurft að meta, hvaða staðir hafi forgang eða í hvaða röð hin einstöku byggðarlög hljóta aðstoð þessa, ef ekki verður hægt að sinna öllum réttmætum umsóknum samtímis.

Frumvarpið kveður svo á um form þeirrar aðstoðar, sem veita skal: Ákvörðun um aðstoð á að gilda fyrir 4 ár í senn. Hér er reiknað með ákveðnu framkvæmdatímabili hliðstætt því, sem lög mæla nú fyrir um aðstoð úr Byggingarsjóði verkamanna, til að koma við skipulegum vinnubrögðum og áætlunargerð um að ná settum áfanga í íbúðabyggingum. Á þessu tímabili skal veita í viðkomandi sveitarfélag sams konar lán og veitt eru nú úr Byggingarsjóði ríkisins til íbúða, sem byggðar eru á vegum framkvæmdanefndar Byggingaráætlunar ríkisins í Breiðholti í Reykjavík. Þessi sérstöku íbúðarlán á að veita öllum byggingaraðilum, bæði til byggingar eigin íbúða og leiguíbúða, hvort sem það eru einstaklingar, byggingarfélag eða viðkomandi sveitarfélag sjálft. Hin sérstaka aðstoð er fólgin í því, að lán þessi eru að upphæð 80% af byggingarkostnaði íbúðar og eru til 33 ára, afborgunarlausa fyrstu 3 árin, en endurgreiðist síðan á 30 árum. Hér er um að ræða miklum mun betri lán en hin almennu lán Byggingarsjóðs ríkisins. Þau lán, sem nú eru ákveðin 800 þús. kr. á hverja íbúð, nema naumast 40% af byggingarkostnaði meðalstórrar íbúðar og eru einungis til 25 ára og með engum afborgunarfresti.

Hlutverk Bygðasjóðs.

Til að mæta fjármagnsþörf Byggingarsjóðs ríkisins vegna framangreindra íbúðarlána til eflingar byggðajafnvægi er í frumvarpinu lögð sú skylda á Bygðasjóð að kaupa skuldabréf, sem veðdeild Landsbanka Íslands er heimilt að gefa út til öflunar fjár í Byggingarsjóðinn. Þessi skuldabréfakaup Bygðasjóðs hljóta að nema verulegri

fjárhæð á ári hverju, ekki undir 300—400 millj. kr., ef miðað er við, að íbúðarlán til eflingar byggðajafnvægi verði ekki til færri en 200—300 íbúða árlega. Með tilvísun til þess, sem áður segir um mikilvægi þessara aðgerða, getur ráðstöfunarfé Bygðasjóðs ekki verið betur varið miðað við tilgang sjóðsins en að standa undir því, sem sérstaklega er gert í húsnæðismálunum til eflingar jafnvægi í byggð landsins. Ef hins vegar kann að þykja nauðsynlegt að auka tekjur Bygðasjóðs í þessu skyni, þá er það aðgerð, sem krefst forgangs.

Verðtrygging íbúða.

Þá felur frumvarpið í sér ákvæði um verðtryggingu þeirra íbúða, sem hin sérstöku lán til eflingar byggðajafnvægi hafa verið lánuð út á. Þessi verðtrygging er til góða upphaflega lántakendum, en nær ekki til eigenda íbúðanna, sem síðar kunna að verða. Er verðtryggingin í því fólgin, að Byggingarsjóði ríkisins er að beiðni lántakanda gert skylt að yfirtaka viðkomandi íbúð, ef 5 ár eru liðin frá lántöku og lánið er ekki greitt að fullu. Skal þá kaupverð íbúðar nema byggingarkostnaði að viðbættri hækkun samkvæmt byggingarvísitölu að frádreginni fyrningu að mati dómkvaddra manna. Þessa verðtryggingu er ekki skylt að láta í té, ef sveitarfélag er lántakandi.

Ekki er gert ráð fyrir, að Byggingarsjóður ríkisins hafi eignarhald til fram-búðar á þeim íbúðum, sem hann yfirtekur. Sjóðnum er gert skylt að selja þessar íbúðir á hæsta fánlegu verði. Hins vegar er ekki heimilt, að söluverð þessara íbúða sé lægra en nemur byggingarkostnaði, nema sveitarfélag sé kaupandi.

Til að mæta tapi, sem Byggingarsjóður kann að verða fyrir vegna mismunar á kaupverði og söluverði hinna verðtryggðu íbúða, kveður frumvarpið svo á, að ráðstafa skuli fjárhæð, sem svarar tekjum af 1% lántökugjaldi, sem sjóðurinn tekur nú samkvæmt lögum af öllum útlánnum sínum. Erfitt er af augljósum ástæðum að gera sér grein fyrir, hve miklu Byggingarsjóður kann að tapa við framkvæmd verðtryggingarinnar. Það hlýtur að fara mikið eftir árangri þeirra aðgerða, sem gerðar eru samkvæmt þessu frumvarpi. Ef vel tekst til, eru líkur fyrir því, að fólksflutningur til staða, sem njóta verðtryggingarinnar, stuðli þar að hækkun húsvæðis eða geti komið í veg fyrir óeðlilega lágt verðlag húsa. Hins vegar er nauðsynlegt að kveða á um, hvað heimilt er að verja miklu fjármagni vegna verðtryggingarinnar. Þess vegna er lagt til, að fjárhæð, sem svarar lántökugjaldi Byggingarsjóðsins, megi verja í þessu skyni.

Í bili þarf aftur á móti ekkert fjármagn vegna verðtryggingarinnar. Samkvæmt ákvæðunum um verðtryggingu getur hún ekki komið til framkvæmda fyrr en í fyrsta lagi eftir 5—6 ár, frá því að frumvarp þetta verður að lögum. Ekki er óvarlegt að reikna með, að það fjármagn, sem lántökugjaldið gefur á þessu tímabili, verði orðið samtals að minnsta kosti 100 millj. kr., þegar komið getur til útgjalda að ráði vegna verðtryggingarinnar. Nauðsyn ber hins vegar til að hafa hliðsjón af þessari nýju fjármagnshörf vegna verðtryggingarinnar, þegar hinir almennu tekjustofnar íbúðalánakerfisins verða eflir, eins og augljóslega þarf að gera, þótt hér séu ekki settar fram tillögur um það efni, þar sem enn þykir rétt að láta reyna á, hvort félagsmálaráðherra stendur við margítrekuð loforð um að gera það.

Efling Byggingarsjóðs verkamanna.

Auk hins nýja kafla um íbúðarlán til eflingar byggðajafnvægi, sem frumvarp þetta fjallar um, felur það í sér breytingar varðandi tvö önnur atriði. Er þar um að ræða hækkun á framlagi ríkissjóðs til Byggingarsjóðs verkamanna og hækkun á fjárhæð hinna almennu íbúðarlána Byggingarsjóðs ríkisins.

Í meir en 40 ár hefur ríkissjóður greitt árlega framlag til Byggingarsjóðs verkamanna, sem verið hefur jafnhátt og samanlögð framlög sveitarfélaga til Byggingarsjóðsins hafa verið á ári hverju. Eftir að gagngerð breyting var gerð á verkamanna-

bústaðakerfinu árið 1970, komu í ljós erfiðleikar í fámennum sveitarfélögum á framkvæmd þessara mála. Kom það til af því, að byggingarframkvæmdum eru sett takmörk, sem miðast við framlag hlutaðeigandi sveitarfélags til Byggingarsjóðs verkamanna. Samkvæmt þessum ákvæðum mátti hámarksframlag sveitarfélaga ekki vera hærra en sem svaraði 400 krónum á hvern íbúa í viðkomandi sveitarfélagi. Þetta hámarksframlag reyndist vera of lágt í fámennum sveitarfélögum, til þess að við yrði komið nægilega miklum og hagkvæmum byggingarframkvæmdum. Til að bæta úr þessu var samþykkt á síðasta þingi, að hámark framlagsins skyldi vera 1200 krónur í stað 400 króna.

Þrátt fyrir þessa bragarbót, sem þýddi, að möguleikar til framkvæmda þrefölduðust, hefur komið í ljós, að ekki var nóg að gert. Þar að auki hefur komið til, að sveitarfélögin hafa átt erfitt með að standa undir greiðslubyrði sinni vegna byggingar verkamannabústaða. Afleiðingin hefur orðið sú, að verkamannabústaðir hafa ekki verið byggðir í eins ríkum mæli og þurft hefði. Til að bæta úr þessu er ekki ráð að leggja þyngri byrðar á sveitarfélögin en gert hefur verið miðað við óbreytta tekjustofna þeirra og verkefni. Þess vegna er lagt til í þessu frumvarpi, að Byggingarsjóður verkamanna verði fjármagnaður af ríkissjóði að $\frac{3}{4}$ hlutum og af sveitar-sjóðum að $\frac{1}{4}$ hluta.

Þessi breyting felur í sér þreföldun á upphæð framlags ríkissjóðs miðað við óbreytta fjárhæð frá sveitarfélögunum. Þannig er á fjárlögum þessa árs framlag ríkissjóðs til Byggingarsjóðs verkamanna ákveðið 63 millj. kr. gegn jafnháu framlagi frá sveitarfélögunum. Hér er því um að ræða 126 millj. kr. hækkun á framlagi ríkissjóðs miðað við óbreytta fjárhæð frá sveitarfélögunum. Þetta þýðir, að ráðstöfunarfé til byggingar verkamannabústaða gæti tvöfaldast, án þess að aukið sé framlag sveitarfélaganna.

Gera má ráð fyrir, að þessi breyting á hlutfalli framlaga til sjóðsins stórauki byggingu verkamannabústaða, þar sem frumkvæði þessara framkvæmda er samkvæmt lögum í valdi sveitarstjórna. Með slíkum ráðstöfunum verður best unnið að húsnæðismálum láglaunafólks, þar sem lánskjör Byggingarsjóðs verkamanna eru þau langt um bestu, sem völ er á.

Hækkun almennra íbúðarlána.

Þá felur frumvarpið loks í sér breytingu á hámarki íbúðarlána Byggingarsjóðs ríkisins úr kr. 800 000.00 í kr. 1 200 000.00 til samræmis við breytingar á vísitölu byggingarkostnaðar. Þegar lögfest var 600 þús. kr. hámarksupphæð í maí 1970, var vísitala byggingarkostnaðar 439 stig, en er nú orðin 913 stig eða hefur hækkað síðan um 108%. Miðað við þessa hækkun byggingarkostnaðarins er það algjört lágmark að hækka lánin í 1200 þús. kr., ef þau eiga að halda raungildi sínu. Það er því ekki nægileg sú hækkun upp í 800 þús. kr., sem síðasta Alþingi samþykkti. Frumvarpinu er ætlað að bæta úr þessu ófremdarástandi.

Athugasemdir við einstakar greinar.

Um 1. gr.

Í grein þessari felst sú breyting, að lánsfjárhæðin er ákveðin kr. 1 200 000.00 í stað kr. 800 000.00. Er þessi breyting gerð til samræmis við breytingar á vísitölu byggingarkostnaðar, sem orðið hafa, frá því að gildandi lög voru sett í maímánuði 1970.

Enn fremur er hér um að ræða þá breytingu, að húsnæðismálastjórn getur, að fengnu samþykki ráðherra, breytt lánsfjárhæðinni árlega í stað á tveggja ára fresti, svo sem nú er.

Um 2. gr.

Um grein þessa skirskotast til almennra athugasemda hér að framan.

Um 3. gr.

Hér er gert ráð fyrir, að sveitarstjórnir sendi ríkisstjórninni umsóknir um aðstoð til eflingar byggðajafnvægi.

Um 4. gr.

Í grein þessari felst, að aðstoð ríkisvaldsins er við það miðuð, að sköpuð séu húsnæðisskilyrði fyrir fólk, svo að það geti flust til staða, sem búa við vinnuafli-skort. Aðstoðin er veitt á þeirri forsendu, að fólksfjölgun viðkomandi staðar stuðli að eflingu byggðajafnvægis.

Um 5. gr.

Hér er gert ráð fyrir, að ákvörðun ríkisstjórnarinnar um aðstoð til eflingar byggðajafnvægi gildi fyrir næstu 4 ár. Skulu á því tímabili gilda þau lánskjör, sem tilgreind eru í þessari grein. Eiga þessi lánskjör við öll lán samkvæmt 1. og 3. mgr. A-liðar 8. greinar.

Að loknu þessu fjögurra ára framkvæmdatímabili getur sveitarstjórn á ný sótt um aðstoð til eflingar byggðajafnvægi samkvæmt 4. gr.

Um 6. gr.

Hér er Bygðasjóði gert að kaupa bankavaxtabréf, sem veðdeild Landsbanka Íslands gefur út og selur til öflunar fjár í Byggingarsjóðs ríkisins samkvæmt 5. gr. laganna. Er hér um hliðstætt ákvæði að ræða og gildir um Atvinnuleysistryggingasjóð og tryggingarfélag, sbr. 6. gr. laganna. En kaup Bygðasjóðs eru ekki vegna hinna almennu fjárþarfa Byggingarsjóðs ríkisins, heldur til að mæta hinum sérstöku þörfum til eflingar byggðajafnvægi.

Um 7. gr.

Í 1. mgr. þessarar greinar er kveðið á um verðtryggingu íbúða til handa húsbýggjendum í heim byggðarlögum, sem njóta aðstoðar til jafnvægis í byggð landsins. Réttur húsbýggjenda verður ekki virkur, fyrr en 5 ár eru liðin frá töku íbúðarlánsins, og fellur niður, þegar lánið er að fullu greitt. Réttur þessi er ekki fram-seljanlegur við sölu íbúðar. Rétt til verðtryggingar hafa allir, sem lán hafa tekið samkvæmt þessum kafla laganna, nema sveitarfélög.

Gert er ráð fyrir í 2. mgr., að Byggingarsjóður hafi ekki til frambúðar eignar-hald á íbúðum, sem hann hefur þurft að yfirtaka vegna verðtryggingarinnar. Þó er sjóðnum ekki heimilt að selja slíkar íbúðir undir byggingarkostnaði, nema við-komandi sveitarfélag sé kaupandi.

Í 3. mgr. er kveðið á um, hvernig mæta skuli tapi Byggingarsjóðs ríkisins vegna framkvæmdar á verðtryggingunni. Er heimilað, að sjóðurinn verji í þessu skyni upphæð, sem svarar allt að samanlögðum tekjum hans af 1% lántökugjaldi, sem öllum lántakendum sjóðsins er gert að greiða. Ekkert tap getur komið til greina fyrir Byggingarsjóðinn fyrr en eftir 5—6 ár frá gildistöku þessarar ákvæða um verðtryggingu.

Um 8. gr.

Þarfnast ekki skýringa.

Um 9. gr.

Hér er um að ræða breytingu til samræmis við breytingu samkvæmt 10. gr.

Um 10. gr.

Þessi breyting felur í sér, að fallið er frá þeirri reglu, sem nú er í lögum, að ríkissjóður og sveitarfélög greiði til helminga framlög til Byggingarsjóðs verkamanna. Hér er tekin upp sú regla, að ríkissjóður greiði $\frac{3}{4}$ og sveitarfélög $\frac{1}{4}$.

Um 11. gr.

Þarfnast ekki skýringa.